

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Völflové a soudců Mgr. Miloše Póla a JUDr. Pavla Toufara v právní věci

žalobce:

[redacted], narozeného [redacted],
bytem [redacted],
zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Čermákem,
AK Na Sadech 2033/21, České Budějovice,

proti

žalovanému:

Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429,
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2,
jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech
majetkových, IČO 69797111,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2,

o zaplacení částky 608.019,30 Kč s příslušenstvím, o odvolání obou účastníků proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 26.9.2017, č.j. 12 C 264/2016-71,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výrocích v odstavci II., III. a v části výroku v odstavci I., o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci částku 22.506 Kč spolu s 8,05% úrokem z prodlení jdoucím od 18.12.2016 do zaplacení a povinnosti žalovaného zaplatit

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmerlová.

žalobci úroky z prodlení ve výši 8,05 % z částky 234.245,90 Kč za období od 18.12.2016 do 25.1.2017, **potvrzuje**.

- II. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v části výroku v odstavci I. **mění** tak, že se zamítá žaloba, aby žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci dalších 35.913,30 Kč spolu s 8,05% úrokem z prodlení od 18.12.2016 do zaplacení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudy obou stupňů částku 98.906 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám Mgr. Tomáše Čermáka, advokáta v Českých Budějovicích.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 23.12.2016 domáhal na žalovanému postupem dle zákona 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), zaplacení částky 940.938 Kč s příslušenstvím představující náhradu škody a nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí, a to poté, co trestní stíhání proti němu zahájené dne 5.4.2013 skončilo zprošťujícím rozsudkem odvolacího soudu. Usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 10.4.2017, č.j. 12 C 264/2016-38, bylo řízení co do částky 332.918,70 Kč s 8,05% úrokem z prodlení jdoucím ročně z částky 55.272,80 Kč od 18.12.2016 do zaplacení zastaveno, neboť žalobce vzal v této části žalobu zpět, když žalovaný žalobci uhradil dne 26.1.2017 částku 277.645,90 Kč (z toho 234.245,90 Kč jako náhradu nákladů za obhajobu a částku 43.400,- Kč jako náhradu nemajetkové újmy za vazbu). Usnesení nabylo právní moci dne 27.4.2017. Předmětem řízení tak zůstala částka 608.019,30 Kč sestávající se z náhrady nákladů obhajoby ve výši 58.419,30 Kč s příslušenstvím, z nároku na náhradu nemajetkové újmy za vazbu ve výši 49.600 Kč a nároku na přiměřené zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu v souvislosti s trestním stíháním ve výši 500.000 Kč s příslušenstvím.
2. Napadeným rozsudkem Okresní soud v Českých Budějovicích uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů obhajoby částku 58.419,30 Kč s 8,05% úrokem z prodlení jdoucím ročně z částky 292.665,20 Kč od 18.12.2016 do 25.1.2017 a z částky 58.419,30 Kč od 26.1.2017 do zaplacení (výrok I.). Dále žalovanému uložil zaplatit žalobci přiměřené zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu za vazbu ve výši 31.000 Kč s 8,05% úrokem z prodlení jdoucím ročně z částky 74.400 Kč od 18.12.2016 do 25.1.2017 a z částky 31.000 Kč od 26.1.2017 do zaplacení (výrok II.). Výrokem III. žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci dále přiměřené zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 300.000 Kč s 8,05% úrokem z prodlení jdoucím ročně z této částky od 18.12.2016 do zaplacení, vše vždy do tří dnů od právní moci rozsudku, když žalobu ve zbytku, tj. co do částky 218.600 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok IV.). O nákladech řízení rozhodl tak, že žalovaného zavázal povinností zaplatit žalobci částku 113.720,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok V.).
3. Provedeným dokazováním okresní soud zjistil, že usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů, č.j. GI-TC-135-60/2013 ze dne 5.4.2013 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro přečin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, zločin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku spáchaného formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku ve stadiu pokusu ve smyslu § 21 odst. 1 trestního zákoníku a přečin poškozování cizích

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmerlová.

práv podle § 181 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaných formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Stížnost žalobce proti tomuto usnesení byla zamítnuta. Dne 4.4.2013 byl žalobce v zaměstnání před zraky dalších zaměstnanců a statutáru [redacted] zadržen, když jako [redacted] jednal v zasedací místnosti ve [redacted] s hlavní financující bankou faktoringem České spořitelny a následně byl vzat do vazby na základě usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 7.4.2013, č.j. 1 Nt 4/2013-23. Z vazby byl žalobce propuštěn dne 4.6.2013, celkem byl omezen na osobní svobodě po dobu 62 dní. Na základě podnětu k výkonu dohledu nad postupem dozorujícího (krajského) státního zástupce v Českých Budějovicích bylo Vrchním státním zastupitelstvím vydáno vyrozměnění o způsobu vyřízení podnětu k výkonu dohledu, č.j. 1 Vzt 352/2013-4 ze dne 6.6.2013, že skutek žalovaný jako zločin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku může být správně kvalifikován jen v prvním odstavci tohoto usnesení, dozorujícímu státnímu zástupci byl dán nadřízeným státním zástupcem podnět k překvalifikaci stíhaného skutku. I přes urgence žalobce však orgány v přípravném řízení vedly téměř celé přípravné řízení na základě původní velmi přísné a nedůvodné právní kvalifikace, a to až do 21.10.2013, kdy byl skutek překvalifikován. Rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 13.2.2015, č.j. 4 T 84/2014-1706, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu poškozování cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let, podmíněně odloženém na zkušební dobu v trvání 5 let a bylo mu uloženo společně a nerozdílně s dalšími obžalovanými zaplatit poškozenému [redacted] náhradu škody ve výši 997,- Kč. Na základě odvolání žalobce a doplnění dokazování v odvolacím řízení byl žalobce podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěn obžaloby ze všech trestních činů, jež mu byly kladeny za vinu, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný, a to rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25.1.2016, č.j. 3 To 483/2015-1889. Rozsudek nabyl právní moci dne 8.4.2016. Žalobce uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy u žalovaného podáním ze dne 16.6.2016. Žalovaný potvrdil přijetí žádosti vyrozměněním č.j. NSP-1751/2016-ODSK-ODSK/2, ze dne 21.6.2016. Žalovaný dne 20.1.2015 vydal stanovisko, jímž poskytl žalobci přiměřené zadostiučinění vzniklé nemajetkové újmy za 62 dní vazby ve výši 43.400 Kč (700 Kč za den) a na nákladech obhajoby částku 234.245,90 Kč, když celková částka ve výši 277.645,90 Kč byla vyplacena žalobci dne 25.1.2017. Ve zbytku žalovaný k odškodnění žalobce neshledal splnění podmínek.

4. Pokud se týká náhrady nákladů obhajoby, žalobce po celé trestní řízení zastupoval Mgr. Tomáš Čermák, advokát v Českých Budějovicích, který za provedené úkony právní služby žalobci vyúčtoval dne 18.2.2016 částku 347.938 Kč, která mu také žalobcem byla zaplacená. Žalovaný na tento nárok žalobce plnil pouze částečně v rozsahu úhrady částky 234.245,90 Kč, když ve zbytku účelnost či oprávněnost účtovaných úkonů neshledal. Spornými pak zůstaly následující úkony: přítomnost obhájce u prohlídky prostorů [redacted] dne 4.4.2013 v době od 13:15 do 15:00 hodin, u domovní prohlídky téhož dne v Českých Budějovicích v době od 17:10 do 19:30 hodin, u výslechu žalobce téhož dne v době od 20:30 do 21:30 hodin, kdy soud prvního stupně sice přisvědčil argumentu žalovaného o tom, že úkony nebyly učiněny v souvislosti s nezákonným rozhodnutím (usnesením o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 5.4.2013), ale zároveň se ztotožnil s argumentací, že tyto úkony, byť vykonané dne 4.4.2013, mají být odškodňovány, neboť se jedná o úkony, kdy trestní řád připouští možnost účasti obhájce a všechny tyto úkony byly použitelné pro následující trestní řízení. Ztotožnil se i se 100% navýšením odměny dle § 12 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“) pro časovou náročnost úkonů vykonaných po pracovní době. Další spornou položkou byla výše odměny za stížnost sepsanou obhájcem proti usnesení o zahájení trestního stíhání, za níž obecně přísluší jen odměna ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmerlová.

jedné poloviny dle § 11 odst. 2 písm. d) AT, v řízení však bylo prokázáno, že tato stížnost byla obhájcem sepsána kvalifikovaně a velmi podrobně, jedná se o sedmistránkové podání. Soud přiznal i sporné navýšení odměny o 100 % za účast obhájce u výsledku [REDAKCE] dne 5.4.2013 a žalobce téhož dne, oba výsledky se konaly po pracovní době, výslech svědka [REDAKCE] v době od 18:55 až 20:40 hodin, výslech svědka [REDAKCE] v době od 17:15 do 18:30 hodin. U ostatních úkonů obhájce, tj. 7.4.2013 studium spisu před vazebním zasedáním, sepis vyjádření žalobce ze dne 3.7.2013, studium spisu z 9.7.2013, podnět k přezkoumání postupu orgánů přípravného řízení z 30.7.2013, stížnost proti usnesení o nevytlačení komisaře z 11.10.2013 a sepis vyjádření z 29.1.2014, soud shledal, že se jedná o úkony právní služby dle § 11 odst. 3 AT, jejichž vykonání bylo nutné a účelné pro řádnou obhajobu žalobce tak, aby byla vedena řádně a kvalifikovaně. Pokud se týká studia spisu dne 7.4.2013, toto bylo legitimní před zahájením vazebního jednání téhož dne. Za účelně vynaložený úkon právní služby shledal soud i sepis vyjádření z 3.7.2013, neboť v něm jsou podrobně rozebrány a v přílohách dokladovány předmětné nadměrné odpočty DPH, kdy podle usnesení o zahájení trestního stíhání a podle výpovědi poškozeného [REDAKCE] měly být nadměrné odpočty téměř 37 mil. Kč, ačkoliv obviněný doložil, že to bylo jen 14,4 mil. Kč. Přitom výše údajně způsobené škody byla v té době kvalifikačním znakem ve smyslu § 325 odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, kdy byl žalobce ohrožen trestní sazbou až na 12 let odnětí svobody. Z toho důvodu bylo potřeba reagovat na znění usnesení o zahájení trestního stíhání a na výpověď poškozeného pracovníka specializovaného finančního úřadu. Jde tedy svou povahou o sepsání právního rozboru věci ve smyslu § 11 odst. 1 písm. h) AT. V průběhu trestního stíhání je nepochybně povinností obhájce se průběžně seznamovat s trestním spisem, obzvláště, jsou-li do něho průběžně policejním orgánem doplňovány další důkazy. V závislosti na tom pak je zpravidla reagováno při výkonu obhajoby různými návrhy, doplněním výpovědi, dotazy ke svědkům, znaleckým zkoumáním apod. Při tomto seznámení se spisem dne 9.7.2013 si obhájce pořídil mj. důležité kopie znaleckých posudků z odvětví toxikologie, daktyloskopie a odvětví genetiky, kopie protokolu o výsledku svědků a mj. i kopii úředního záznamu ze dne 29.3.2013, č.j. GI-TC-135-54/2013. S ohledem na to byl obhájcem žalobce důvodně podán dne 30.7.2013 podnět k přezkoumání postupu orgánů přípravného řízení, kdy tímto podáním obhájce žádal o zjednání nápravy s ohledem na zfalšovaný úřední záznam z 29.3.2013, zároveň je v podání obsažen i právní rozbor věci. Jednalo se o preventivní opatření k tomu, aby orgány přípravného řízení dodržovaly zákonný postup v průběhu trestního řízení. Za legitimní shledal i sepis stížnosti proti usnesení o nevytlačení komisaře ze dne 11.10.2013, jehož obsahem je shrnutí pochybení, kterých se orgány přípravného řízení dopustily. Nejde však o opravný prostředek ve věci samé, proto za něj náleží pouze poloviční sazba odměny. Účelně vynaloženým nákladem shledal i sepis vyjádření z 29.1.2014, když jde o úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. h) AT. Hodnota odměny za každý úkon byla stanovena částkou 3.100 Kč, za poslední úkon, po změně právní kvalifikace, částkou 1.500 Kč (vše v souladu s § 10 AT). Vedle odměny žalobce obhájci uhradil i režijní paušály (§ 13 AT) a DPH, jehož je obhájce plátcem. Žalobci proto byla přiznána náhrada v celkové výši 58.419,30 Kč, a to dle § 31 zákona spolu s úrokem z prodlení ode dne následujícího po uplynutí šestiměsíční lhůty k dobrovolnému plnění žalované (týká se i částek žalovaným dobrovolně uhrazených).

5. Žalobce dále uplatnil úhradu částky 49.600 Kč za neoprávněnou vazbu v dále 62 dní (nad rámec již vyplacených 43.400 Kč), kdy ve světle rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 2357/2010 žalobce za adekvátní považoval částku 1.500 Kč za den oproti žalovaným odškodněným 700 Kč za den. Soud s ohledem na podmínky dané konkrétním případem dospěl k závěru, že žalobci přísluší dle § 9 a 31a zákona odškodnění ve výši 1.200 Kč za den s ohledem na špatné životní podmínky ve vazební věznici, kdy po celou dobu žalobce vazbu strávil na cele s problematickou osobou, bez přímého kontaktu s rodinnými příslušníky a dále přihlédl k okolnostem zadržení žalobce v místě pracoviště před zraky mnoha zaměstnanců (vodění v poutech), za přítomnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmerlová.

televize při zadržení a následné medializaci případu. Na základě provedeného dokazování soud dospěl k závěru, že došlo k podstatnému zásahu do osobní svobody žalobce a narušení rodinného života žalobce, přetržení vazeb na děti a manželku, proto rozhodl o přiznání částky 31.000 Kč představující doplatek k již dobrovolně vyplacené částce (tj. dalších 500 Kč/den vazby). Soud se neztotožnil s tvrzeními žalobce, že by mělo být plněno na horní hranici zmiňovaného rozpětí, když si lze představit i horší způsoby zadržení a způsobení horších zásahů, např. rozvoj duševní poruchy, nebo mohlo dojít k zadržení v rodinném prostředí před zraky dětí ozbrojenými jednotkami policie atd. S ohledem na celkovou délku vazby žalobce (62 dnů) soud neshledal důvody pro rozdělení odškodnění na vícero období, kdy za první by měla příslušet vyšší odškodnění, než za další, neboť netrvala celkově dlouhou dobu a po celou dobu jejího trvání způsobovala žalobci a jeho rodině obdobné zásahy. Co do částky 18.600 Kč s příslušenstvím byla žaloba zamítnuta (výrok IV. tohoto rozsudku).

6. Žalobce se dále domáhal přiměřeného zadostiučnění za nemajetkovou újmu způsobenou zahájením trestního stíhání (a související s celým jeho průběhem) ve výši 500.000 Kč, a to dle § 31a zákona, kdy žalovaný setrval na stanovisku, že je dostačující poskytnutá omluva. Zadostiučnění se v souladu s ust. § 31a zákona poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučnění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Soud s ohledem na okolnosti případu dospěl k závěru, že zadostiučnění musí být poskytnuto v penězích, neboť konstatování porušení práva není dostačujícím. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR R 67/2016 (30 Cdo 1747/2014) musí výše přiznaného zadostiučnění odpovídat výši přiměřeného zadostiučnění, která se s projednávanou věcí v podstatných znacích shoduje, významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Soud posuzoval následující kritéria: 1) povahu trestní věci, a to zejména s ohledem na závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení vedené proti ní negativně vnímá, dále s ohledem na hrozbu trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, 2) délku trestního řízení, čímž se zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek poškozeného v důsledku vedeného trestního řízení trval, 3) následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby, tj. negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti poškozeného jednotlivce, narušení ve sféře profesní, soukromé nebo rodinné. Je třeba v souladu s výše uvedenými rozhodnutími Nejvyššího soudu ČR posuzovat taktéž okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející nebo důvody, pro které došlo ke zproštění obžaloby. Trvání negativního zásahu v osobnosti žalobce je nutně ohraničeno maximálně dobou trvání řízení. V daném trestní řízení žalobce trvalo od 4.4.2013 do 8.4.2016, tedy téměř přesně 3 roky. Trestní řízení bylo rozsáhle medializováno, a i když nebylo plně uvedeno jméno žalobce, byl pro obchodní partnery [REDAKCE] a všechny zaměstnance [REDAKCE] a širokou veřejnost na [REDAKCE] a osoby znající osobu žalobce ztotožnitelný. Žalobce byl podezřelý ze závažných trestných činů, za které mu hrozil trest s horní hranicí trestu odnětí svobody až 12 let. Tato právní kvalifikace trvala po dlouhou dobu trestního řízení, až do října 2013, kdy byla překvalifikována na trestné činy, za něž hrozil trest s horní hranicí trestu odnětí svobody až na 5 let. Soud dospěl k závěru, že s ohledem na obtížnost dokazování byla délka trestního řízení přiměřená a odůvodnitelná. Soud přihlédl ke skutečnosti, že Okresním soudem v Českém Krumlově byl žalobce odsouzen, byla mu uložena i náhrada škody, byť v nepatrné výši. Dále soud přihlédl ke skutečnosti, že zadržení žalobce odstartovalo podání insolvenčního návrhu na jeho zaměstnavatele - [REDAKCE] a kauza byla ve spojitosti s [REDAKCE] nadále medializována. Po propuštění z vazby, byť se žalobce vrátil na svoji předchozí pracovní pozici, musel snášet vtípky na svou osobu, poprat se se složitou situací na pracovišti, řešit insolvenční [REDAKCE], obhajovat své postavení ve firmě před zaměstnavatelem i obchodními partnery. Trestní

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmerlová.

řízení zasáhlo podstatně i do rodinného a osobního života, žalobce byl ochuzen o čas strávený s rodinou, pro vazební zadržení čerpal dovolenou, byl ochuzen o čas strávený s manželkou a dětmi, jimž se před zahájením trestního stíhání věnoval. V době zahájení trestního stíhání bylo [redacted] a [redacted] let. Žalobce a jeho rodinu postihl i úbytek finančních prostředků, když musel vynakládat nemalé náklady na svoji obhajobu a byl ochuzen o čas přípravou obhajoby. Žalobce se dosud nevyrovnal se svým zadržením a trestním stíháním a stáhl se ze společenského života, přestal se věnovat [redacted], kterému věnoval svůj dosavadní předchozí sportovní život, kdy byl tahounem jak [redacted], tak [redacted] i [redacted]. Došlo k hlubokému narušení manželského soužití žalobce, když jejich intimní soužití bylo přerušeno zhruba na dobu půl roku, což je jeden ze znaků pro rozvrácené manželství. V řízení byla prokázána výrazná změna osobnosti žalobce, když z veselého, optimistického člověka se stal uzavřený člověk vyhýbající se společnosti s nedůvěrou v ostatní lidi. Byť žalobce nepřišel o svoji dosavadní práci, musel si pozici udržet a do budoucna je vyřazen ze získání nové práce. Doposud musí snášet vtípky od zaměstnanců i obchodních partnerů na trestní stíhání. Soud dospěl k závěru, že zásah do osobní a rodinné sféry žalobce je vyšší než se srovnatelným případem [redacted] (věc vedená u téhož soudu pod sp.zn. 27 C 99/2015), jemuž byla pravomocně přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 228.000 Kč (který byl stíhán pro trestnou činnost, za niž hrozil trest odnětí svobody s horní hranicí 12 let, trestní řízení trvalo 4 roky, měl 2 malé děti, stejně tak se jednalo o osobu bezúhonnou). Zásahy do osobnostní sféry žalobce a jeho rodiny (zejména do soužití manželů) je výrazně hlubší než v případě [redacted], který nebyl stíhán vazebně. Na rozdíl od případu [redacted] byl žalobce okresním soudem odsouzen. Soud proto dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním je částka 300.000,- Kč. Z tohoto důvodu tedy žalobu co do 200.000 Kč s příslušenstvím za úhradu další nemajetkové újmy zamítl (výrokem IV.). O nákladech řízení rozhodl dle § 142 odst. 2 a 3 o.s.ř., když dospěl k závěru, že předmětem řízení byly dva nároky, a to nárok na náklady obhajoby v původní výši 347.938 Kč a nárok na úhradu nemajetkové újmy. Ohledně výše nemajetkové újmy záviselo rozhodnutí na úvaze soudu, proto za tento nárok žalobci přísluší plná náhrada nákladů řízení, v úhradě nákladů obhajoby byl z 16 % žalobce neúspěšný.

7. Proti tomuto rozsudku se odvolali oba účastníci, žalobce však pouze do výroku o nákladech řízení. Žalovaný namítá, že úkony právní služby vykonané obhájcem před zahájením trestního stíhání žalobce nebyly vynaloženy ke zrušení nezákonného rozhodnutí, neboť žádné takové nezákonné rozhodnutí v předmětné době nebylo ve věci vydáno. Nesouhlasí ani se zvýšením odměny za účast obhájce u výsledku žalobce ve večerních hodinách, stejně jako za jeho účast při výsledku svědka [redacted]. Rozporuje účelnost studia spisu před vazebním zasedáním dne 7.4.2013, sepisu vyjádření z 3.7.2013, studium spisu dne 9.7.2013. Dle názoru žalovaného nemůže nalézací soud svévolně rozšiřovat vymezený okruh úkonů právní pomoci tak, jak jsou vymezeny v ust. § 11 odst. 1 a 2 advokátního tarifu a podřazovat je pod § 11 odst. 3 tohoto předpisu. Stejný názor zastává žalovaný i k úkonu ze dne 11.10.2013 při sepisu podnětu k přezkoumání postupu orgánů přípravného řízení či stížnosti proti usnesení o nevykloučení komisaře z 11.10.2013. Žalobce byl dle názoru žalovaného odškodněn řádně a dostatečně v rozsahu odpovídajícím důvodně a účelně vynaloženým nákladům obhajoby. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že žalobci byla přiznána další náhrada nemajetkové újmy za nezákonnou vazbu s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu, který za adekvátní odškodnění za neoprávněnou vazbu shledal částky v rozmezí 500 Kč až 1.500 Kč za 1 den trvání vazby, kdy žalovaným poskytnutou částku 700 Kč za den hodnotí za judikatuře přiměřenou. Poukazuje na různá rozhodnutí Nejvyššího soudu s tím, že by zvolené částky měly být s jednotlivými případy proporční. Nesouhlasí s tím, že soud akcentuje skutečnost, že po dobu trvání vazby neměl žalobce přímý kontakt s rodinnými příslušníky, čímž došlo k narušení jeho rodinných vazeb, což je obecný průvodní jev každého vazebního stíhání. Okresní soud navíc do svých úvah promítl i okolnosti zadržení žalobce v místě pracoviště před zaměstnanci, přiložení pout či následnou medializaci případu, což jsou však

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmerlová.

okolnosti, které se eventuelně mohly promítnout do úvah o výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním, nejedná se o skutečnosti, jejichž hodnocení by mělo mít vliv na výši odškodnění za nezákonnou vazbu, neboť s vlastní vazbou nijak nesouvisí. Žalovaný nesouhlasí ani s výši zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu v souvislosti s trestním stíháním žalobce, poukazující na případy obžalovaných [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], kdy těmto případům žalobci přiznané zadostiučinění neodpovídá. Nerozporuje, že jistá újma žalobci v důsledku předmětného nezákonného trestního stíhání vznikla, nicméně dle názoru žalovaného nedosahuje takové intenzity, aby jí bylo nutno odškodnit nad rámec písemné omluvy, navíc částkou přiznanou napadeným rozhodnutím. Navrhoval proto změnu napadeného rozsudku a zamítnutí žaloby.

8. Žalobce se odvolal toliko do výroku o nákladech řízení, kdy navrhoval jeho změnu a přiznání náhrady nákladů řízení v celkové výši 158.159,10 Kč, nesouhlasíc se způsobem výpočtu náhrady soudem prvního stupně z blíže uváděných důvodů.
9. Odvolací soud po závěru, že obě odvolání byla podána včas, přípustně, účastníky řízení k takovému úkonu legitimovanými, přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně postupem podle § 212 o.s.ř. v dotčené části, tj. vyjma zamítavého výroku IV., který ve smyslu ust. § 206 o.s.ř. nabyl samostatně právní moci, a dospěl k závěru o částečné důvodnosti odvolání.
10. Předně musí odvolací soud konstatovat, že soud prvního stupně vydal své rozhodnutí na základě dostatečně a řádně zjištěného skutkového stavu věci, jehož doplnění ostatně ani jeden z účastníků nenavrhoval. Správně věc posoudil v intencích z. 82/1998 Sb. ve znění k datu vydání nezákonného rozhodnutí, kterým je účastníky nezpochybňované usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 5.4.2013. Ve smyslu ust. § 8 odst. 1 tohoto zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím uplatnit tehdy, pokud bylo pravomocné rozhodnutí pro nezákonnost zrušeno. Nebylo v řízení zpochybňováno, že se tak stalo zproštěním obžaloby žalobce (až) rozhodnutím (odvolacího) Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25.1.2016, č.j. 3 To 483/2015-1889. Zároveň bylo v řízení nesporným, že žalobce své nároky uplatnil řádně v souladu s ust. § 14 zákona výzvou ze dne 16.6.2016.
11. Žalobce uplatnil dva nároky, a sice náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech na obhajobu (§ 31 uvedeného zákona) a dále zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (§ 9 a § 31a zákona). Odvolací soud se ztotožňuje nejen se zásadní úvahou soudu prvního stupně, že nemajetkovou újmu žalobce je nutno nahradit v penězích (a že samotné konstatování porušení práva je nedostačujícím s přihlédnutím k závažnosti zjištěné újmy a okolnostem, za nichž k ní došlo), ale i s její stanovenou výší.
12. Je nerozporováno, že na žalobci byla vykonána vazba v délce 62 dní, kdy byl v důsledku nezákonného rozhodnutí omezen na svobodě, proto se správně soud prvního stupně s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu (30 Cdo 2357/2010) při vyčíslení adekvátního zadostiučinění v penězích zabýval konkrétními okolnostmi daného případu, povahou trestní věci, celkovou délkou omezení osobní svobody i následky v osobní sféře žalobce jako poškozeného. Jím určená výše 1.200 Kč za den je i dle názoru odvolacího soudu konkrétním zjištěním přiměřená, při akcentaci skutečnosti, že žalobce byl osobou zcela bezúhonnou, nemající zkušenost s prostředím vazební věznice, žijící způsobem života odpovídajícím jeho nadstandardnímu pracovnímu zařazení na [REDAKCE] pozici, kdy navíc byl umístěn v cele s osobou, již by se nepochybně v běžném životě vyhýbal. Zvolená částka zároveň respektuje rozpětí doporučené Nejvyšším soudem v rozhodnutí 30 Cdo 914/2011, které však v případě stanovené horní sazby náhrady (1.500 Kč za den) nelze považovat za limitní, minimálně s ohledem na probíhající inflaci. Odvolací soud proto s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí se závěrem, že žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmerlová.

náleží za nezákonné omezení na svobodě vazebním stíháním celkem částka 74.400 Kč (již uhrazených 43.400 Kč a soudem přiznaných 31.000 Kč), souhlasí.

13. Odvolací soud přisvědčil i další úvaze soudu prvního stupně o výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci zahájením trestního stíhání (a v souvislosti s celým jeho průběhem), kdy opět v souladu s judikaturou vyšších soudů (30 Cdo 2813/2011, 30 Cdo 3858/2013) se zabýval konkrétními okolnostmi a poměry žalobce, respektoval vymezená kritéria a provedl srovnání s obdobnými případy tak, jak podrobně v odůvodnění svého rozhodnutí (shora částečně citovaného), na něž lze zcela odkázat, uvádí. Stanovená částka 300.000 Kč je odpovídající skutkovým zjištěním o rozsahu negativních dopadů trestního stíhání do soukromého i pracovního života žalobce a ob stojí i srovnáním s obdobnými případy. Nad rámec soudem prvního stupně uváděného srovnání s odškodněním [redacted] (228.000 Kč) lze shledat proporcionalitu i při srovnání s právní věcí např. [redacted] (věc vedená u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp.zn. 17 C 48/2017) či [redacted] (věc vedená u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp.zn. 12 C 257/2016), kdy první z uvedených byla přiznána částka 200.000 Kč (jmenovaná však nebyla v [redacted] pozici, nečelila nezákonným odposlechům), druhému 350.000 Kč (ten jako [redacted] byl sice více medializován, nebyl však po celou dobu trestního řízení bezúhonným). Odvolací soud proto z výše uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích II. a III. postupem podle § 219 o.s.ř. potvrdil, včetně přiznaného příslušenství přiznaných částek – úroků z prodlení jdoucích ode dne následujícího po marném uplynutí 6tíměsíční lhůty k plnění na základě výzvy žalobce ze dne 16.6.2016, doručené žalované dne 17.6.2016 (§ 15 zákona).
14. Odvolací soud však (částečně) změnil rozhodnutí soudu prvního stupně ohledně uplatněné škody spočívající ve výdajích žalobce vzniklých v souvislosti s jeho obhajobou, neboť dle jeho názoru nemá žalobcův požadavek zčásti zákonnou oporu.
15. Dle § 31 odst. 1 z. 82/1998 Sb. (ve znění k datu vydání nezákonného rozhodnutí) náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu.
16. Uvedená úprava byla přijata zákonem 160/2006 Sb., kdy byl opuštěn dosavadní demonstrativní výčet nákladů řízení, které mohly poškozenému vzniknout (v řízení, v němž bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, stejně jako v navazujícím řízení, které nezákonné rozhodnutí odstranilo), a nově bylo stanoveno, ve kterých případech lze náklady řízení považovat za nahrazovanou škodu – tj. pouze tehdy, pokud byly vynaloženy účelně na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Odvolací soud proto nepřijal argumentaci žalobce o tom, že mu náleží náhrada škody za náklady vynaložené na přítomnost advokáta i při vyšetřovacích úkonech předcházejících vydání usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 5.4.2013 (jako dovozeného nezákonného rozhodnutí), tj. za úkony - účasti u prohlídky prostorů [redacted], domovní prohlídky a při výsledku podezřelého dne 4.4.2013. Vedle obecné úvahy o tom, že, aby bylo lze uvažovat o nákladu jako nákladu vynaloženém na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí (spojuje-li žalobce svůj požadavek s tímto rozhodnutím), musí mu vydání takového rozhodnutí předcházet (neboť - teprve- poté lze vynakládat prostředky na jeho změnu či zrušení), je odvolací soud dále názoru, že právo žalobce na náhradu těchto vynaložených nákladů není dáno ani pro charakter hrazených úkonů právní služby. Zejména u prvních dvou z nich, tj. účasti advokáta u prohlídky nebytových prostor a domovní prohlídky, nemůže jít z podstaty o účelně vynaložené náklady na změnu či zrušení nezákonného rozhodnutí, byl-li důvodem přítomnosti advokáta (dle tvrzení samotného žalobce) dohled nad zákonným průběhem těchto vyšetřovacích úkonů. Stejně tak za pasivní (nepřispívající k změně či zrušení nezákonného rozhodnutí) nutno hodnotit jeho účast u výsledku žalobce jako osoby

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmerlová.

podezřelé tak, jak bylo zjištěno z protokolu ze dne 4.4.2013. Dle názoru odvolacího soudu (pouze) speciální zákon vymezuje rozsah, v jakém je poškozený (z důvodu nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu) odškodňován, kdy z citace zákona vyplývá, že nepostačuje, aby se jednalo o náklady, které byly vynaloženy pouze v souvislosti s nezákonným rozhodnutím, ale požaduje, aby byly vynaloženy přímo na jeho odstranění či změnu (kterýžto požadavek prostá účast advokáta u prvotních vyšetřovacích úkonů nesplňuje). Obdobná situace, tedy neexistence nároku na náhradu takto vzniklých nákladů, by totiž nastala i v případě, že by tyto vyšetřovací úkony k zahájení trestního stíhání nevedly. To vše za předpokladu, že se před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání nejednalo o nesprávný úřední postup policejních orgánů (šetření policejních orgánů bylo legitimní). Ostatně to žalobce k dotazu odvolacího soudu potvrdil s tím, že nesprávný úřední postup v rámci vyšetřovacích úkonů (před zahájením trestního stíhání žalobce) neshledává. Žalobci tedy nenáleží odškodnění za náklady vzniklé (vynaložené) v souvislosti s těmito vyšetřovacími úkony, byla-li přítomnost advokáta důsledkem pouze jeho rozhodnutí a vůle. Ne každý náklad je totiž odškodňován, rozsah odškodnění je vymezen citovaným zákonným ustanovením, které nelze dle názoru odvolacího soudu rozšiřovat ani poukazem na obecná ustanovení občanského zákoníku.

17. Další žalobcem uplatněné náklady právního zastoupení – za seps stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 5.4.2013, účast u výslechu [REDACTED] dne 5.4.2013, výslechu žalobce dne 5.4.2013, studium spisu dne 7.4.2013, sepis vyjádření ze dne 3.7.2013, studium spisu dne 9.7.2013, sepis podnětu k přezkoumání postupu orgánů přípravného řízení ze dne 30.7.2013, stížnosti proti usnesení o nevyložení komisaře ze dne 11.10.2013 a sepis vyjádření ze dne 29.1.2014 - odvolací soud shledal ve shodě se soudem prvního stupně za vynaložené účelně v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím z důvodů, jak tyto dovozeny soudem prvního stupně a shora uvedeny, na které lze odkázat. Nepřisvědčil argumentaci žalovaného, že „odškodnitelné“ úkony advokáta jsou vymezeny pouze taxativním výčtem úkonů právní služby uvedeným v § 11 odst. 1 a 2 vyhl. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen AT). Jednak se nejedná o výčet taxativní, ale pouze demonstrativní, jak vyplývá z odst. 3, který výslovně počítá s možností, že za v předchozích odstavcích neuvedené úkony právní služby náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejblíží, jednak vykonání těchto „dalších“ úkonů bylo i odvolacím soudem shledáno s ohledem na náročnost trestní věci a postup orgánů činných v trestním řízení legitimním. Studium trestního spisu (jehož obsáhlost nebyla ani žalovanou zpochybňována a jehož obsah byl průběžně doplňován) je předpokladem řádného výkonu činnosti obhájce, přičemž se správně soud zabýval důvodností každého jednotlivého vyúčtovaného (a žalobcem uhrazeného) úkonu takové právní služby. O neúčelně vynaložený úkon by se mohlo jednat pouze v případě, kdy by z obsahu spisu bylo zřejmé, že jeho prostudování bylo nadbytečné, ve věci skutkově i právně jednoduché. Ve shodě s prvostupňovým soudem proto odvolací soud shledal účelným studium spisu dne 7.4.2013 (předcházející vazebnímu zasedání) i dne 9.7.2013 (neboť studium spisu dne 7.4.2013 bylo z objektivních a zákonných důvodů časově omezeno), kdy však nárok na plnou částku odměny advokáta ve výši 3.100 Kč shledal pouze u studia spisu dne 9.7.2013. Vzhledem k tomu, že studium spisu dne 7.4.2013 trvalo pouhých 25 minut (před začátkem vazebního jednání), byla v souladu s ust. § 12 odst. 3 AT odměna snížena na polovinu, tj. na 1.550 Kč. Stejná sazba odměny byla odvolacím soudem shledána za adekvátní u sepisu podnětu k přezkoumání postupu orgánů přípravného řízení dne 30.7.2013 a za stížnost proti usnesení o nevyložení komisaře ze dne 11.10.2013 (za použití § 11 odst. 2 písm. d) a odst. 3 AT), kdy se legitimně domáhal nápravy následně zjištěných pochybení. V trestním řízení, které bylo vůči žalobci vedeno a kde čelil podezření ze spáchání závažných trestných činů (kdy obhajoba byla po odborné stránce velmi náročná), nelze za neúčelné shledat ani sepis vyjádření ze dne 3.7.2013 a 29.1.2014, kdy za každý z těchto úkonů advokátovi náleží odměna v plné výši 3.100 Kč za první a 1.500 Kč za druhé (po změně právní kvalifikace) podle § 11 odst. 1 h) a odst. 3 AT. Odvolací soud se ztotožnil i s dalším

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmerlová.

závěrem soudu prvního stupně o navýšení odměny advokáta o 100 % za sepis stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce (§ 11 odst. 2 písm. d) AT) pro rozsah podání a jeho náročnost (podle § 12 odst. 1 AT) a za účast u výsledku [REDAKCE] dne 5.4.2013 (§ 11 odst. 1 písm. e) AT), který se konal ve večerních hodinách mimo obvyklou pracovní dobu (18.55 – 20.40 hod.). Naopak navýšení za účast u výsledku žalobce téhož dne důvodným neshledal, konal-li se výsledek v době od 17.15 do 18.30 hod., která se nevymyká běžné činnosti advokáta (žalovanou mimosoudně poskytnutá odměna 3.100 Kč je dostatečná).

18. Shrnutí - odvolací soud postupem podle § 219 o.s.ř. potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, pokud nad rámec žalovanou mimosoudně poskytnuté náhrady shledal za účelně vynaložené náklady právního zastoupení sestávající se z :

Navýšení o 100% odměny za sepis stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 5.4.2013 – 1 550 Kč

Navýšení o 100 % odměny za účast u výsledku [REDAKCE] – 3.100 Kč

Studium spisu dne 7.4.2013 – 1.550 Kč

Sepis vyjádření ze dne 3.7.2013 – 3.100 Kč

Studium spisu dne 9.7.2013 – 3.100 Kč

Sepis podnětu k přezkoumání postupu orgánů přípravného řízení ze dne 30.7.2013 – 1.550 Kč

Sepis stížnosti proti usnesení o nevyhloučení komisaře ze dne 11.10.2013 – 1.550 Kč

Sepis vyjádření ze dne 29.1.2014 – 1.500 Kč

Odměna celkem ve výši 17.000 Kč.

Ke každému z těchto vykonaných úkonů právní služby (nikoli za navýšení odměny) náleží advokátovi náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 AT), tj. 6 x 300 Kč. Výsledných 18.600 Kč nutno navýšit o 21% DPH, jehož byl advokát plátcem, tj. o 3.906 Kč. Potvrzen byl proto výrok I. napadeného rozsudku v rozsahu, kterým byla žalovaná zavázána k úhradě částky 22.506 Kč spolu s 8,05 % úrokem z prodlení jdoucím od 18.12.2016 (tedy ode dne následujícího po marném uplynutí zákonné 6tíměsíční lhůty, která počala běžet doručením podání žalobce dne 17.6.2016, v němž u Ministerstva spravedlnosti uplatnil nárok na náhradu této škody – účastníky nerozporováno) do zaplacení. Žalovaná byla dále zavázána k úhradě úroků z prodlení v téže výši z částky 234.245,90 Kč , kterou žalobci na tomto nároku zaplatila až 26.1.2017. Odvolání žalovaného postrádalo jakoukoli argumentaci k tomu, proč by toto příslušenství žalobci nenáleželo, plnil-li dobrovolně až po marném uplynutí 6tíměsíční lhůty. Ve zbytku, tj. v požadavku na zaplacení dalších 35.913,30 Kč (odměna, režijní paušál a DPH, za účast advokáta u prohlídky nebytových prostor dne 4.4.2013 a cestovné k tomuto vyšetřovacímu úkonu 380 Kč, domovní prohlídka v rozsahu 2 úkonů dne 4.4.2013 spolu se 100% navýšením, výsledku žalobce dne 4.4.2017 spolu se 100% navýšením, navýšení vyplacené odměny za účast u výsledku žalobce dne 5.4.2013 a polovina odměny za sepis podnětu k přezkoumání postupu orgánů přípravného řízení , spolu s náhradou hotových výdajů a DPH) spolu s příslušenstvím (úrokem z prodlení jdoucím od 18.12.2016 do zaplacení), byl rozsudek soudu prvního stupně postupem dle § 220 změněn a žaloba v tomto rozsahu zamítnuta z důvodů výše uvedených.

19. Za situace, kdy odvolací soud částečně měnil rozhodnutí soudu prvního stupně, rozhodoval zároveň nově i o nákladech řízení u soudu prvního stupně (§ 224 odst. 2 o.s.ř.). Ztotožnil se přitom pouze s tou zásadní úvahou soudu, že žalobce v daném řízení uplatnil dva žalobní nároky – nárok na odškodnění nemajetkové újmy a nárok na náhradu škody odpovídající nákladům zastoupení advokátem. Náklady žalobce jsou představovány náklady jeho právního zastoupení, kdy odměna advokáta za každý v řízení vykonaný úkon právní služby musí být stanovena podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmerlová.

12 odst. 3 ve spojení s § 7, 8 odst. 1 a 9 odst. 4 písm. a) AT ze součtu tarifních hodnot spojených věcí, tj. ze součtu částky 50.000 Kč (u nemajetkové újmy) a výše peněžitého plnění jako předmětu řízení (o náhradu škody) v okamžiku realizace toho kterého úkonu právní služby. V žalobě byl vedle nemajetkové újmy uplatněn nárok na náhradu škody ve výši 347.938 Kč, kdy odměna advokáta za převzetí zastoupení, předžalobní výzvu (viz dále), sepis žaloby a částečné zpětvzetí žaloby musí být vypočtena z tarifní hodnoty 397.938 Kč ($347.938 + 50.000$) a činí 9.900 Kč. Po částečném zpětvzetí žaloby zůstalo vedle nemajetkové újmy předmětem řízení peněžité plnění ve výši 58.419,30 Kč, tudíž odměna za každý dále vykonaný úkon právní služby musí být vypočtena z tarifní hodnoty 108.419,30 Kč ($58.419,30 + 50.000$) a činí 5.460 Kč. Právní zástupce žalobce vykonal následující úkony právní služby : sepis vyjádření ze 17.3.2017, účast u jednání soudu dne 16.5.2017, 27.6.2017 (2 x započaté 2 hodiny - § 11 odst. 1 písm.g) AT), 15.8.2017, 19.9.2017 (2x započaté 2 hodiny) a účast u vyhlášení rozhodnutí, za kterou však nutno stanovenou odměnu krátit na $\frac{1}{2}$ (§ 11 odst. 2 písm.f) AT). Jak uvedeno shora, odměna byla advokátu přiznána i za uplatnění tohoto nároku u Ministerstva spravedlnosti tak, jak odvolací soud standardně rozhoduje s úvahou, že i když z ust. § 31 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb. vyplývá, že poškozený nemá právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu, je odvolací soud toho názoru, že uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti je možné v případě, že tento nárok nebyl ministerstvem uspokojen, považovat za výzvu k plnění ve smyslu ust. § 142a odst. 1 o.s.ř. a úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, za něž žalobci náleží náhrada. Tato výzva byla řádně adresována a doručena žalované, lhůta k plnění vyplývala ze zákona a ze zákona vyplývá i možnost domáhat se náhrady škody u soudu v případě, že nárok nebude ve lhůtě šesti měsíců od uplatnění uspokojen. Uvedeným ustanovením nelze dle názoru odvolacího soudu nahrazovat, resp. eliminovat občanským soudním řádem založené právo na rozsah nákladů řízení, jejichž náhrada přísluší úspěšnému účastníku soudního řízení. (8 Co 2495/2016, 19 Co 2289/2015). Odměna právního zástupce žalobce za řízení před soudem prvního stupně tak činí celkem 80.550 Kč ($4 \times 9.900 + 7 \times 5.460 + 2.730$), kdy ke každému z těchto 10ti úkonů náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT) . Výsledných 83.550 Kč nutno navýšit o 21% DPH (17.545,50 Kč), již je advokát plátcem. Náklady právního zastoupení žalobce v řízení před soudem prvního stupně tak činí celkem 101.095,50 Kč, žalobce dále vynaložil hotový výdaj – částku 23.474 Kč za mediální analýzu, celkem jeho náklady činí 124.569,50 Kč.

20. Za odvolacího řízení právní zástupce vykonal účelně pouze 2 úkony právní služby, a to sepis odvolání do nákladového výroku a účast u jednání odvolacího soudu, kdy za neúčelný úkon shledal odvolací soud písemné vyjádření k odvolání žalovaného, bylo-li advokátem zasláno (pouze) soudu až po pracovní době dne předcházejícího datu konání (dopoledního) jednání odvolacího soudu. Odměna advokáta za účast u jednání odvolacího soudu činí 5.460 Kč (viz shora), odměna za odvolání do nákladového výroku 1.450 Kč (z punkta 44.438,50 jako rozdílu mezi soudem prvního stupně přiznanou a odvoláním požadovanou částku, kdy odměna 2.900 Kč je v souladu s ust. 11 odst. 2 písm. c) AT krácena na $\frac{1}{2}$). Spolu s 2 režijními náhradami po 300 Kč činí náklady 7.510 Kč, navýšeno o 21% DPH celkem 9.087,10 Kč (za odvolací řízení).
21. Náklady žalobce za řízení před soudy obou stupňů tak činí 133.656.60 Kč. Ve smyslu ust. § 142 o.s.ř. se však soud musí zabývat rozsahem úspěchu a neúspěchu žalobce v řízení, případně zaviněním na částečném zastavení řízení, kdy možno poukázat na judikaturu vyšších soudů (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 3974/2015), z které vyplývá , že v případech, kdy byl v řízení dán základ odpovědnosti žalovaného za škodu a neúspěch žalobce ve sporu spočíval pouze ve výši požadovaného plnění (v dané věci se uvedené týká nároku na nemajetkovou újmu), základem pro určení výše odměny advokáta pro účely náhrady nákladů řízení podle § 142 odst. 3 o.s.ř. není částka požadovaná žalobou, nýbrž až částka přisouzená (aplikováno shora) , při závěru, že rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu a lze proto přiznat žalobci plnou náhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmerlová.

nákladů řízení. Zároveň je nutno se v intencích § 146 odst. 2 o.s.ř. zabývat tím, zda některý z účastníků zavinil (byť částečně) zastavení řízení. Žalobce vedle nemajetkové újmy (v této části na něj nutno pohlížet jako na plně úspěšného) žalobou uplatnil dále náhradu škody – náklady obhajoby ve výši 347.938 Kč, z nichž 234.245,90 Kč bylo žalovanou uhrazeno až v průběhu řízení (proto v tomto rozsahu je nutno žalobu hodnotit za důvodně podanou), ze zbylých 113.692,10 Kč vzal žalobu zpět v rozsahu 55.272,80 Kč (akceptujíc procesní obranu žalované), tudíž zpětvzetím zavinil v tomto rozsahu zastavení řízení, v rozsahu 35.913,30 Kč byl jeho návrh zamítnut a naopak vyhověno bylo v rozsahu požadavku na náhradu škody 22.506 Kč. Z uvedeného vyplývá, že žalobce byl úspěšný (či jeho návrh byl podán důvodně) v částce 631.151,90 Kč (234.245,90 + 22.506 + 300.000 + 74.400) oproti 91.186,10 Kč (55.272,80 + 35.913,30) neúspěchu či zavinění, což z celkového nároku žalobce 722.338 Kč (nepřihlíženo k 200.000 Kč úvahou soudu nepřiznané nemajetkové újmě v souvislosti s trestním stíháním a 18.600 Kč v souvislosti s vazebním pobytem) představuje 87 % úspěch (13 % neúspěch). Žalobci byla proto přiznána náhrada 74% vzniklých mu nákladů v řízení před soudy obou stupňů v celkové výši 133.656,60 Kč (124.569,50 + 9.087,10), tj. 98.906 Kč. Lhůta k plnění byla v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. prodloužena na 1 měsíc s přihlédnutím k postavení žalovaného, resp. jeho organizačním (platebním) možnostem.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR v Brně za podmínky, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Dovolání je nutno podat ve lhůtě 2 měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Toto rozhodnutí může být k návrhu vykonáno, nebude-li včas a dobrovolně splněno.

České Budějovice 18. ledna 2018

JUDr. Zuzana Völflová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmerlová.